

Sygn. akt VIII C 98/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st.sekr.sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Ł.

przeciwko Z. F.

o zapłatę 1.653,50 zł

- 1) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.653,50 zł (jeden tysiąc sześćset pięćdziesiąt trzy złote i pięćdziesiąt groszy);
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 945 zł (dziewięćset czterdzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 98/18

UZASADNIENIE

W dniu 23 listopada 2017 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanej Z. F. powództwo o zapłatę kwoty 1.653,50 zł oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozvem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej w dniu 14 października 2015 roku z (...) Sp. z o.o. w P. umowy pożyczki nr (...). W dniu 4 listopada 2016 roku powód na mocy umowy cesji nabył wierzytelność względem pozwanej, na którą złożyły się: należność główna w kwocie 833,36 zł, prowizja za udzielenie pożyczki – 208,36 zł, prowizja za obsługę pożyczki – 711,78 zł oraz opłata za obsługę zadłużenia przeterminowanego – 300 zł. Po dokonaniu cesji wierzytelności pozwana dokonała wpłaty w wysokości 400 zł, która została zaliczona w następującej kolejności: prowizje i opłaty, odsetki, kapitał. Powód wskazał również, że umowa pożyczki została pozwanej wypowiedziana w dniu 20 września 2016 roku. **(pozew k. 3-8)**

W dniu 12 grudnia 2017 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości. W sprzeciwie pozwana uznała powództwo, wniosła o rozłożenie spłaty zasądzonych roszczenia na cztery równe raty oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa adwokackiego.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał powództwo w całości. Wyjaśnił, że pozwanej dwukrotnie był przedstawiany nowy harmonogram spłat i za każdym razem pozwana nie dochowywała terminów spłat, w konsekwencji czego konieczne okazało się wytoczenie powództwa. Wobec powyższych okoliczności powód wniósł o niestosowanie przepisów art. 101 k.p.c. i art. 320 k.p.c. (**nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 39, sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 41-44, odpowiedź na sprzeciw k. 55-55v.**)

Na rozprawie w dniu 16 maja 2018 roku pełnomocnicy stron nie stawili się. (**protokół rozprawy k. 63**)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 października 2015 roku pozwana Z. F. zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. w P. umowę pożyczki ratalnej nr (...), na mocy której udzielono jej pożyczki pieniężnej w kwocie 2.500 zł. Pozwana zobowiązała się spłacić otrzymaną kwotę wraz z prowizją wstępną za udzielenie pożyczki w kwocie 625 zł oraz prowizją za obsługę w wysokości 237,50 zł należną za każdy rozpoczęty okres odsetkowy, w 12 miesięcznych ratach w wysokości i terminach określonych w harmonogramie spłat. Termin całkowitej spłaty pożyczki strony umowy oznaczyły na dzień 10 października 2016 roku. Za każdy dzień opóźnienia pożyczkodawca był uprawniony do naliczania opłaty odszkodowawczej w wysokości 5 zł, ale nie więcej niż 300 zł. Pożyczkodawca nie był natomiast uprawniony do naliczania odsetek zarówno kapitałowych, jak i za opóźnienie. Całkowita kwota do spłaty obciążająca pozwaną wynosiła 5.975 zł. Pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę pożyczki, m.in. w sytuacji, gdy pożyczkobiorca nie dokona spłaty zobowiązań wynikających z umowy w ustalonym terminie. Podstawę zawarcia umowy stanowił wniosek pozwanej z dnia 14 października 2015 roku. Integralną część umowy stanowił regulamin. (**wniosek o udzielenie pożyczki krótkoterminowej k. 20, umowa pożyczki k. 21, regulamin k. 26-30, harmonogram spłat k. 31, okoliczności bezsporne**)

Z. F. nie spłaciła w całości udzielonej jej pożyczki, w wyniku czego pierwotny wierzyciel pismem z dnia 20 września 2016 roku wypowiedział dłużnicze przedmiotową umowę. W treści wypowiedzenia zadłużenie pozwanej zostało oznaczone na kwotę 2.008,50 zł, do której zapłaty pożyczkodawca wezwał pozwaną pod rygorem wszczęcia postępowania sądowego. (**wypowiedzenie k. 32-33, wydruk ze zbiorczej listy nadań k. 34, okoliczności bezsporne**)

W dniu 4 listopada 2016 roku (...) Sp. z o.o. w P. zawarł z (...) Spółką Akcyjną w Ł. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika Z. F.. W załączniku do umowy sprzedaży wierzytelności zadłużenie pozwanej zostało oznaczone na łączną kwotę 2.053,50 zł. Po nabyciu wierzytelności powód wezwał pozwaną do zapłaty zadłużenia pod rygorem wytoczenia powództwa. (**umowa ramowa przelewu wierzytelności k. 13-16v., porozumienie k. 17-18, wydruk z załącznika do umowy przelewu wierzytelności k. 19**)

W dniu 2 października 2017 roku pozwana dokonała na rzecz powoda wpłaty w wysokości 400 zł.

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem. (**okoliczności bezsporne**)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Wskazać w tym miejscu należy, że Z. F. w treści złożonego sprzeciwu od nakazu zapłaty w całości uznała powództwo. Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba, że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Wobec jednak tego, iż w niniejszej sprawie

Sąd nie stwierdził niezgodności z prawem, czy zasadami współżycia społecznego uznania powództwa, jak również nie stwierdził, aby to zmierzało do obejścia przepisów prawa, Sąd był związany uznaniem powództwa i uwzględnił powództwo w całości.

Pozwana nie kwestionując istnienia zadłużenia oznaczonego w treści pozwu, w treści sprzeciwu, powołując się na swoją trudną sytuację rodzinną, wniosła o rozłożenie zadłużenia na cztery raty w równej wysokości. Sąd nie znalazł jednak podstaw do uwzględnienia przedmiotowego wniosku. Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten daje sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie do rozłożenia zasądzonych świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonych świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Oczywistym jest przy tym, iż rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty może mieć miejsce li tylko wówczas, gdy jego spełnienie w tej formie jest przez pozwanego obiektywnie możliwe. O ile, bowiem rolą omawianego rozwiązania jest wydłużenie terminu zapłaty świadczenia przez dłużnika, a tym samym, uchronienie go od postępowania egzekucyjnego oraz naliczania kolejnych odsetek, o tyle rozwiązanie to nie może naruszać praw wierzyciela i doprowadzać do jego pokrzywdzenia, co niewątpliwie nastąpiłoby, gdyby sytuacja finansowa dłużnika nie dawała realnych szans na terminową spłatę świadczenia w ratach. Wskazać również należy, że jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 8 lutego 2017 roku (I ACa 1030/16, L.), częste w praktyce korzystanie z art. 320 k.p.c. dla rozkładania na raty zasądzanych sum pieniężnych wskazywałoby na nierespektowanie przez sądy szczególnego, wyjątkowego charakteru tego przepisu i potrzeby starannego zbadania podstaw jego zastosowania. Przepis ten jest stosowany przez sąd jedynie fakultatywnie, na podstawie okoliczności, na które powołuje się strona chcąc skorzystać z możliwości rozłożenia zasądzonych świadczenia na raty. W świetle przytoczonego judykatu nie budzi wątpliwości, że ustalenie, że sytuacja majątkowa dłużnika racjonalizuje przyjęcie, że zachodzi przypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 320 k.p.c., wymaga bezwzględnie - czego pozwana całkowicie zaniechała - przedstawienia dowodów na tą okoliczność (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Pozwana nie tylko nie złożyła żadnych dowodów na okoliczność swojej sytuacji majątkowej i życiowej, ale nawet nie przedstawiła jakichkolwiek twierdzeń w powyższym zakresie. Nie wiadomo zatem, czym przejawia się trudna sytuacja rodzinna pozwanej, o której mowa w sprzeciwie, i czy rzeczywiście uzasadnia ona zastosowanie omawianego moratorium sędziowskiego. Pozwana nie podjęła także próby wykazania, iż w przypadku rozłożenia zasądzonych świadczenia na raty, będzie miała realną możliwość ich spłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.653,50 zł.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces w całości, a zatem należy się jej od pozwanej zwrot kosztów procesu w całości (art. 98 § 3 k.p.c.).

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 30 zł, koszty zastępstwa procesowego adwokata w kwocie 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 945zł tytułem zwrotu kosztów procesu

Dodatkowo wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do orzeczenia o kosztach procesu na podstawie art. 101 k.p.c. W myśl powołanego przepisu zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. Omawiany przepis statuuje zasadę zawinienia, będącą wyjątkiem od reguły odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 k.p.c.) i łączy jej realizację ze spełnieniem uprzednio i kumulatywnie przez stronę pozwaną wskazanych w tym przepisie przesłanek, czego jednak pozwana nie uczyniła. Wprawdzie pozwana uznała powództwo w pierwszej czynności procesowej, to jednocześnie nie sposób przyjąć, iż nie dała podstaw do wytoczenia sprawy. Z. F. była

wzywana do spłaty zadłużenia zarówno w treści pisma zawierającego oświadczenie pożyczkodawcy o wypowiedzeniu umowy, jak również w treści wystawionego przez powoda wezwania do zapłaty. W obu tych pismach pozwana była informowana o możliwości skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego w przypadku braku spłaty zadłużenia. Pomimo stosownego pouczenia pozwana dokonała spłaty wyłącznie kwoty 400 zł, dając powodowi asumpt do wytoczenia przedmiotowego powództwa.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.